

Predikan Skärtorsdag 2024

Matt.26:17-30

Sveket

Hos alla evangelisterna börjar påskmåltiden på samma sätt. Med förräderiet. Kanske därför att de som var med; de tolv apostlarna först inte förstod vad Jesus menade, när han sa att en av dem skulle förråda honom, men när de insåg det, blev de så chockade att de aldrig kunde glömma den spända stämningen i rummet den där kvällen, den sista påskmåltiden med Jesus.

Han säger det aldrig rent ut, bara att en av dem ska förråda honom. Något sådant hade de aldrig väntat sig. För att de inte kunde tänka sig att någon av dem kunde vara så simpel och så falsk, att han nu låg till bords med Jesus, men planerade att förråda honom.

Vad var förräderiet i så fall? De såg frågande på varandra, men de var ändå så ärliga att de inte började peka på någon annan än sig själv, utan detta; ” Inte är det väl jag ?”

Så mycket självkänedom fanns det ibland dem, att de faktiskt kunde tänka sig att det var just de själva, som skulle förråda Jesus.

Kanske hade de pratat bredvid mun, avslöjat var han höll till just ikväll, för de förstod ju att det som skulle hända stod för dörren.

Motståndarnas planer hade blivit alltmer tydliga under veckan som gått, när Jesus undervisade i templet och de angrep honom gång på gång. Exakt vad som väntade visste de inte, men själv hade han ju sagt det rent ut; jag ska lida och dö.

Men det som nu händer i nattvardssalen gör att de börjar fatta, att det är inte bara förrädare och mördare, tjuvar och alla Jesu fiender,

som han ska lida och dö för, utan för dem. Det är egentligen bara hos Lukas som Jesus säger att brödet är hans kropp som ska utges för dem, och hans blod ska utgjutas för dem, men de fattar att det Jesus nu ska lida och dö, det är för dem alla. Det är för oss som hans kropp ska misshandlas och brytas ner, det är för oss alla som hans blod ska rinna på den sönderslagna ryggen och från såren efter spikarna på korset. Förräderiet är på en gång en del av dramat, kanske nödvändigt för att lidandet ska börja, men förrädaren är ändå den mest tragiska av alla människor. Inte för att han förrådade Jesus, för bara någon timme efter nattvarden ska de alla överge Jesus och fly, och Petrus ska förneka honom vid kolelden på översteprästens gård.

Nej det mest tragiska är att Judas, förrädaren, aldrig kommer tillbaka, när han har förrått Jesus. Han ångrar sig, det vet vi, och lämnar tillbaka sina 30 silvermynten. Men han går ut i mörkret, hopplöst förlorad. Det är inte förräderiet som gör att han slukas upp av mörkret, utan att han inte kan tro på Jesu kärlek och förlåtelse. Han fattar inte att Jesus ska dö också för honom, förrädaren. Det är detta som är nattvardens mysterium. Att Jesus delar sig själv åt oss, ger sig helt, så att allt kan förlåtas, allt kan sonas och allt kan botas. Om vi bara inte lämnar honom, utan som Petrus och alla de andra kommer tillbaka, sorgsna och skamsna förstås, men med hopp och tro, att Jesus inte är som så många andra. Han kan förlåta och han kommer att förlåta. Allt

Det är just precis därför han ska lida och dö. För att visa att Gud är kärlek och barmhärtighet, en kärlek så stor att han tar på sig våra synder, lider för våra brott och dör för att försona allt vad vi har brutit. När vi idag tar emot bröd och vin så får vi alla del av detta; försoningens sakrament, en fast försäkran från Gud, att även om ni överger mig, överger jag inte er, och vad som än händer, var ni än hamnar och vad ni är gör, så finns det alltid förlåtelse och en väg tillbaka till mig.